

Palida Madonă

Mihai Eminescu

Înconjoară cu-a lui braț
Mijlocu-i subțire
Și sărută nebunit
Sânii de zăpadă.

Este ea... amanta lui,
Dulce, blândă, pală,
El se uită-atunci la cer,
Ca un leu se scoală.

Când dușmanii sfarmă-n porți
Și pe muri se suie,
El respinge-nvingător
Neagra lor urdie.

Dar lovit în luptă grea
La pământ s-oboară;
Mai murmură încă lin
Numele-i și moare.

Și orașu-eliberat
De inamice săbii
Slobozi oceanului
Cârduri de corăbii.

Printre crengi strălucesc
Pete de lumină,
Peste vârfuri cari cresc
Trece luna plină.

Și sub arborul cel gros
Și în umbra deasă
La mormântul marmoros
Doamna cea frumoasă,

Ți se pare cum că vezi
Pe o veche icoană
Îmbrăcată prea frumos -
Palida madonă.